

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.182/2021/10. szám

A Debreceni Ítéltábla a Szabóné dr. Sipos Gabriella ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Kopasz Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Kopasz Gábor ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes neve (cím) I. rendű és a Guba Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Guba Zoltán ügyvéd) által képviselt II. rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 21.P.20.409/2020/31. számú, 36. sorszám alatt kijavított ítélete ellen a felperes részéről 32. és 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az állam által viselt illeték összege 70 500 (hetvenezer-ötszáz) forint.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 5000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az állam visel 70 000 (hetvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes és alperesként az I. rendű alperes között per volt folyamatban személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és 3 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt. A per előbb a M.-i V.-i B.-on 5.P.23.011/2006., majd áttételt követően a B.-A.-Z. M.-i B.-on 23.P.21.502/2009. számon volt folyamatban. A perben a II. rendű alperesi ügyvédi iroda képviselte az I. rendű alperest. A II. rendű alperes képviselőként a M.-i V.-i B.-on 5.P.23.011/2006/106/A/1. számon becsatolta az I. és II. rendű alperesek „Közös nyilatkozat megbízási szerződésről” megnevezésű beadványát (a továbbiakban: a megbízási szerződésre vonatkozó irat). Ebben „közösen” kijelentették, hogy közöttük a peres eljárás vonatkozásában megbízási szerződés áll fenn, amely alapján a II. rendű alperes 10 000 Ft + áfa ügyvédi megbízási díjra jogosult; a beadványban kérték, hogy a bíróság akként rendelkezzen, hogy a felperes a perköltséget közvetlenül a II. rendű alperes részére fizesse meg.

[2] A B.-A.-Z. M.-i B. a 23.P.21.502/2009/15. számú ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 18 750 Ft perköltséget. Ez utóbbi összegét nem az I. és II. rendű alperesek megbízási szerződése, hanem

a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozva állapította meg.

[3] A felperes fellebbezése és az I. rendű alperes csatlakozó fellebbezése alapján eljár Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.486/2010/10. számú másodfokú ítéletével részben, a felperest terhelő perköltség körében megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, és felemelte a perköltség összegét 381 250 Ft-ra, egyebekben az ítéletet helybenhagyta. Emellett a felperest 93 750 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az I. rendű alperes részére. A jogerős ítélet indokolása szerint az I. rendű alperes a megbízási szerződésre vonatkozó irattal igazolta a II. rendű alperessel mint jogi képviselővel kikötött ügyvédi munkadíjat, ezért annak alapulvételével kötelezte a felperest az I. rendű alperest az elsőfokú eljárásban megillető, jogi képviselői munkadíjból álló perköltség viselésére. A másodfokú eljárás perköltsége körében azonban nem a megbízási szerződés, hanem az I. rendű alperes kérelmének megfelelően a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozott (a továbbiakban: jogerős ítélet).

[4] A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljár Legfelsőbb Bíróság a Pfv.IV.20.217/2011/11. számú ítéletével hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 12 000 Ft felülvizsgálati eljárási költséget. Az ítélet vonatkozó indokolása szerint a felperes alaptalanul kifogásolta a perköltség összegét (a továbbiakban együtt: alapügy).

[5] A felperes a jogerős ítélet alapján 3 részletben fizetett perköltséget az I. rendű alperesnek: 2011. június 27-én 50 000, 2011. július 29-én 50 000, 2012. június 4-én 387 000 Ft-ot.

[6] Emellett a felperes érintettje volt az I. rendű alperes Gazdaságtudományi Kar Fegyelmi Bizottsága GT-74/2012. számú eljárásának (a továbbiakban: fegyelmi eljárás), amely eljárásban keletkezett az I. rendű alperes oktatási rektorhelyettese által írt R/72/2011.BB, valamint az I. rendű alperest az alapügyben a II. rendű alperes ügyintéző ügyvédjeként képviselő dr. Guba Zoltán által írt 119-45/2006. számú levél. Ezen iratok megismerésének elmaradása miatt a felperes személyhez fűződő jogai nem sérültek.

[7] A felperes az eredetileg 2015. december 9-én a M.-i J.-on érkeztetett, (áttételt és ugyanezen bíróság kijelölését követően) idézés kibocsátása nélkül elutasított keresetlevele beadásának jogi hatályai fenntartásával előterjesztett (az elsőfokú bírósághoz a M.-i J.-tól áttett) keresetében 275 000 Ft vagyoni kártérítés és annak 2012. június 4-től számított késedelmi kamatainak egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az I. és II. rendű alpereseket. Emellett annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette az emberi méltósághoz való jogát azzal, hogy a fegyelmi eljárás során a 2011. január 24. napján benyújtott kérelme ellenére nem biztosította a R/72/2011.BB. és a 119-45/2006. számú levelek megismerését, ezért 10 000 Ft nem vagyoni kártérítés és annak 2011. január 24. napjától számított késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest. Perköltségigénye is volt. Hivatkozása szerint az alapügyben nem csatolták be az ügyvédi megbízást, ezért annak hiányában a terhére megállapított perköltség miatt a keresetében érvényesített többletkiadása mint vagyoni kára keletkezett. Az pedig sérti az emberi

méltóságát, hogy az I. rendű alperes a rá vonatkozó jogszabályi kötelezettség ellenére nem biztosította a megjelölt iratok megismerését. Álláspontja szerint igénye nem évült el.

[8] A felperes kereseti kérelmet terjesztett elő a fegyelmi eljárás vonatkozásában megjelölt iratok kiadása iránt is, amelyet azonban az elsőfokú bíróság a 21.P.21.299/2019/9. számú (a Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.215/2020/2. számú végzésével helybenhagyott) végzésével átteni rendelt az I. rendű alperes G.-i K.-nak F.-i T.-hez.

[9] Az I. és II. rendű alperesek ellenkérelmükben kérték a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Hivatkozásuk szerint a felperesnek kárt nem okoztak, igénye egyébként is elévült, míg az I. rendű alperes hivatkozása szerint nem sértette meg a felperes emberi méltóságát.

[10] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével elutasította a keresetet. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 43 750 Ft, a II. rendű alperesnek 13 750 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 52 500 Ft feljegyzett peres eljárási illeték az állam terhén marad. Az ítélet indokolásában előre bocsájtotta, hogy az elévülési kifogás nem volt megalapozott, emellett azonban az I. és II. rendű alperesek nem tartoznak kártérítési felelősséggel, az I. rendű alperes pedig nem sértette meg a felperes emberi méltóságát.

[11] A vagyoni kárigény körében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 339. §-ának (1) bekezdését. Az I. és II. rendű alperesek igazolták a kártérítési felelősség feltételét jelentő jogellenességgel szemben, hogy a R. 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogszabályi lehetőséggel élve kérték perköltségként a szerződésükben kikötött megbízási díjat. A jogerős ítélet ezen alapult, ezért magatartásuk nem jogellenes. A R. alkalmazására a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 78. §-ának (2) bekezdése adott jogszabályi lehetőséget, a pervesztes felperes pedig éppen e bekezdés alapján volt köteles ügyvédi munkadíjat fizetni, így a felperes oldalán kárként értékelhető többletkiadás sem jelentkezett. Annak pedig nincs jelentősége, hogy a M.-i V.-i B. 106. sorszámú jegyzőkönyvéhez csatolt ügyvédi díjmegállapodást tartalmazó szerződést kiadták-e a felperes részére, továbbá hogy az alapján milyen bizonylatok keletkeztek.

[12] A személyhez fűződő jog megsértése és a nem vagyoni kártérítés körében idézte az 1959. évi Ptk. 75. §-ának (1) bekezdését és 76. §-át, továbbá az utóbbihoz fűzött kommentár alapján leszögezte, hogy az emberi méltóság az egyéni tulajdonságoktól függetlenül minden embert megillet. Az egyes eljárási jogszabályok megsértése a fél személyéhez fűződő joga, ezen belül emberi méltósága megsértésének megállapítására csak akkor ad alapot, ha az eljárási szabálysértést a fél személyiségjegyét alkotó ismérvek miatt követték el. A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és a személyiséget. Ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság sérelme miatti személyiségi jogvédelemre. A felperes azonban nem hivatkozott ilyen lényegi tulajdonságának megsértésére. Az elsőfokú bíróság ezért mellőzte annak bizonyítását, hogy a felperes az általa csatolt írásbeli kérelemre felvezetett 2011. január 24-i időpontban valóban benyújtotta-e a másolat kiadása iránti kérelmét az I. rendű alperes fegyelmi bizottságához, mert annak

igazolása esetén sem volna megállapítható, hogy megsértették az emberi méltóságát. Mindezek miatt sem a jogsértés tényének megállapítása iránti, sem a nem vagyoni kárigény nem volt megalapozott.

[13] Az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján kötelezte a pervesztes felperest az I. és II. rendű alperesek R. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján számított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére; az I. rendű alperes esetében 875 000 Ft, a II. rendű alperes viszonylatában 275 000 Ft pertárgyérék alapulvételével. A költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg, hogy az illeték az állam terhén marad.

[14] A felperes fellebbezett az ítélet ellen, amelyben elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet kereseti kérelemnek megfelelő megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását. A perköltség körében továbbá elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását annak megállapításával, hogy az alperesek maguk állják saját költségüket a per eldöntésére való tekintet nélkül, egyben kérte mellőzni a perköltség fizetésére történő kötelezését, másodlagosan kérte a perköltség csökkentését, harmadlagosan e vonatkozásban is az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását. Kérte továbbá az I. és II. rendű alpereseket kötelezni a 2020. október 9-i dátumú beadványával felmerült 615 forint perköltség megfizetésére a per eldöntésére való tekintet nélkül, másodlagosan e vonatkozásban is kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását. Kérte továbbá perköltségének megtérítését: az elsőfokú eljárásban 1640 Ft (posta, nyomtatás, másolás), a másodfokú eljárásban a R. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján számított ügyvédi munkadíj. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette (az általa a fellebbezésben idézettek szerint) Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (1) bekezdését, az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) bekezdését, 3. §-ának (3) bekezdését, továbbá nem teljesítette az 1/2009. PK vélemény 4. és 7. pontjában foglaltakat, ugyanis hiába kért tájékoztatást 3 beadványában is a bizonyítással kapcsolatban, nem kapott egyediesített, teljeskörű tájékoztatást. Megsértette az 1952. évi Pp. 221. §-ának a fellebbezésben idézett (1) bekezdését is, az ítéletben hiányos, nem megfelelő az ismertetés, az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, hogy miért nem teljesítette a bizonyítási indítványt. Megsértette az 1952. évi Pp. 206. §-ának a fellebbezésben idézett (1) bekezdését is, kirívóan okszerűtlen az értékelés, az elsőfokú bíróság megalapozatlan következtetést vont le, egyes bizonyítékokat, iratokat, tényeket nem, másokat tévesen értékelt, egyáltalán nem vizsgálta ki az ügyet. Megsértette az általa idézettek szerint az 1952. évi Pp. 4. §-ának (1) és 163. §-ának (1) bekezdéseit is. A fellebbezésben – megismételve az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatát – előadta, hogy csupán a „Közös nyilatkozat megbízási szerződésről” megnevezésű iratot csatolták be az alapügyben, a megbízási szerződést nem, és azt nem is küldték meg a részére, és ez alapján számítottak fel 10 000 Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat, illetőleg kért az I. rendű alperes 305 000 Ft + ÁFA munkadíjat. A R. 3. §-ának (2) bekezdése alapján 187 500 Ft lett volna az ügyvédi munkadíj, amely 193 750 Ft-tal kevesebb, mint a jogerős ítéletben megállapított díj. A munkadíj 12 500 Ft lehetett volna a másodfokú eljárásban a R. 3. §-ának (6) bekezdése alapján, amely kivonva a jogerős ítéletben megállapított 93 750 Ft-ból 81 250 Ft különbséget jelent. Ezek összege az általa kért 275 000 Ft. Megsértette a bíróság az általa idézettek szerint az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését, az 1952. évi Pp. 75. §-ának (1) és (2), 78. §-ának (1), 79. §-ának (1) és 80. §-ának (2) bekezdéseit, emellett a R. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontját, 33. §-ának (1)

bekezdését, 3. §-a (2) bekezdésének a) pontját. A kereset elutasítása kirívóan okszerűtlen értékelés eredménye, a 275 000 Ft vagyoni kárra vonatkozóan az ítélet nem tartalmazza megfelelően a tényállást, a jogszabályokat, a bíróság nem értékelte a körülményeket. Nem fogadható el, hogy ne valósult volna meg jogellenes magatartás az alperesek részéről, a bíróság nem megfelelően értékelte az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését és az 1952. évi Pp. 206. §-ának (1) bekezdését. A bíróság nem adott tájékoztatást 275 000 Ft vagyoni kár bizonyítása körében, kéri a bíróság erre vonatkozó tájékoztatását. Az, hogy a R. 2. §-ának (1) bekezdése lehetőséget ad a kikötött megbízási díj perköltségként való igénylésére nem jelenti, hogy az alperesek magatartása ne lehetett volna jogellenes. Az mulasztás a részükről, hogy nem csatolták az alapügyben a megbízási szerződést, amely nem azonos a közös nyilatkozatukkal. Nem úgy jártak el, ahogy elvárható, az 1952. évi Pp. 79. §-ának fellebbezésben idézett (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem igazolták perköltségüket. A R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott összeghez való eltérés miatt ez elvárható lett volna. Mivel nem csatolták a szerződést, nem állapítható meg, hogy a jogerős ítéletben az alapján határozták meg a perköltséget. Nem megfelelő az elsőfokú ítélet értékelése, hogy mert jogerős ítéletben kötelezték, az alperesi magatartás ne lett volna jogellenes. Jogellenességet jelent, hogy az I. rendű alperes az alapügyben előterjesztett csatlakozó fellebbezésében iratellenesen adta elő, hogy becsatolta az ügyvédi megbízási szerződést. A Debreceni Ítéltábla a csatlakozó fellebbezés alapján emelte fel a perköltséget. Az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 190. §-ának fellebbezésben idézett (2) bekezdését, mivel keresetében hiába kérte a megbízási szerződés csatolását, amelyet továbbra is kér. A megbízási szerződés az alperesek birtokában van. Az elsőfokú ítélet nem tartalmazza, hogy ezt a bizonyítási indítványt miért nem teljesítették, amely sérti az 1952. évi 190. §-ának (2), 206. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit. Nem folytatták le a szükséges bizonyítást, ami az 1952. évi Pp. 163. §-ának (1) bekezdésének megsértése, ezért az ítélet nem megalapozott. Az ítélet azt a hivatkozást sem tartalmazza, amelyet a kereseti kérelem rögzített, hogy az alperesnek nem volt perköltség igénye az 5.P.22.075/2006. számú eljárásban a 2006. június 15-i tárgyaláson, amelyet követően az eljárás új számon, P.23.011/2006. számon folyt, amelynek 2006. november 14-i tárgyaláson az alperes a R. alapján kérte a perköltséget. Az elsőfokú ítélet azonban nem tartalmazza az ezzel kapcsolatos hivatkozásait, nem is értékelte, nem folytatott le ezzel kapcsolatban bizonyítást, amellyel megsértette az 1952. évi Pp. 163. §-ának (1), 206. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit, továbbá az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését. Arra is hivatkozott a keresetben, hogy a „közös nyilatkozat megbízási szerződésről” megnevezésű irat nem tartalmazza, hogy a megbízási szerződés mikortól, milyen tevékenységre vonatkozik, de az ítélet ezt a hivatkozást sem tartalmazza, amellyel megsértette az 1952. évi Pp. 163. §-ának (1), 206. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit, továbbá az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését. Nem megfelelő értékelés, hogy a jogszabályi kötelezettség teljesítése szempontjából nincs jelentősége, hogy az alperesek kérése ellenére sem adták ki a megbízási szerződést, de téves az is a 34. pontban, hogy a 106. sorszámu 2009. április 23-i jegyzőkönyvhöz csatolták volna a szerződést, hiszen az csupán az közös nyilatkozat. Nem megfelelő értékelés, hogy nincs jelentősége, hogy milyen bizonylatok keletkeztek az I. és II. rendű alperesek között a perköltség fizetése körében, azonban az elsőfokú bíróság e vonatkozásban sem folytatott bizonyítást és nem adott tájékoztatást a bizonyítással kapcsolatban, amellyel megsértette az 1952. évi Pp. 3. §-ának (3), 163. §-ának (1) és 206. §-ának (1) bekezdéseit. Kéri, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket az 1952. évi Pp. 190. §-ának (2) bekezdése alapján a perköltségről kiállított számla csatolására. Iratellenes az ítélet 33. pontjában, hogy a II. rendű alperesnek kellett volna megfizetni az ügyvédi munkadíjat, a jogerős ítélet ugyanis azt tartalmazza, hogy a felemelt perköltséget az I. rendű alperes részére kellett megfizetnie. A keresetében kérte, hogy a bíróság szerezzé be a M.-i V.-i B. 5.P.22.075/2006. és 5.P.23.011/2006., majd a B.-A.-Z. M.-i B.-on P.21.502/2009., a

Debreceni Ítéltáblán pedig Pf.I.20.486/2010. számon folytatott eljárás iratait, amelyhez képest az ítélet csak arra hivatkozik, hogy a tényállás az utóbbi két bíróság ítéletén alapul, azonban az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy milyen egyéb iratok alapján állapította meg a tényállást. Ez alapján pedig az előzőekben felsorolt iratokat teljes egészében nem vette figyelembe a tényállás megállapításánál. Az emberi méltósághoz való jog megsértését jelenti, hogy az I. rendű alperes nem biztosította az iratok megismerését a Gazdaságtudományi Kar Fegyelmi Bizottságának GT-74/2012. számú eljárásában. A Ket. 68. §-ának (1) bekezdése alapján az ügyfél az eljárás bármely szakaszában betekinthet az eljárás során keletkezett iratba. Az iratbetekintési jog magába foglalja a másolat kérésének jogát. Így ezen iratokra a nyilatkozattételt sem biztosították számára. Nem megfelelő értékelés eredménye a személyhez fűződő jog megállapítása és a nem vagyoni kártérítési igény elutasítása, amellyel az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 206. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit. Az elsőfokú bíróság az általa idézettek szerint megsértette az Alkotmány 8. §-ának (1) és 54. §-ának (1) bekezdéseit, az 1959. évi Ptk. 75. §-ának (1) bekezdését, 76. §-t, 84. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjait. Ismertette a 8/1990. AB határozatból, hogy az emberi méltósághoz való jog általános személyiségi jog, illetőleg olyan szubszidiárius alapjog, amelyre mind az Alkotmánybíróság, mind más bíróságok minden esetben hivatkozhatnak, ha az adott tényállásra konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható. Az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 3. §-ának fellebbezésben idézett (2) bekezdését is. Más címen is kötelezhatték volna az I. rendű alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére azért, mert az iratok megismerését nem biztosították. Nem fogadható el az a hivatkozás sem, hogy az írásbeli kérelmét 2011. január 24-én valóban benyújtotta-e. Nem értékelhető a terhére, hogy csak dátum és aláírás rájegyzéssel veszik át a kérelmet az I. rendű alperes G.-i K.-nak D.-i H.-ban. Erre vonatkozóan sem kapott a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatást, ami sérti az 1952. évi Pp. 3. §-ának (3) bekezdését. Kérte a 2020. február 17-i beadványában, hogy a bíróság csatoltassa be a GT-74/2012. számú eljárás iratait, az ítélet azonban nem tartalmazza ezt a bizonyítási indítványt, és nem is indokolta meg, hogy miért nem teljesítette, amellyel megsértette az 1952. évi Pp. 206. §-ának (1) és 221. §-ának (1) bekezdéseit. Nem folytatta el a szükséges bizonyítást az 1952. évi Pp. 163. §-ának (1) bekezdése ellenére, ezért az ítélet nem megalapozott. Határidő hosszabbítását kérte a 6. sorszámú végzésben foglalt nyilatkozatra és a 2020. június 23-i jegyzőkönyvben foglaltakra, azonban az elsőfokú bíróság ezt sem bírálta el. A keresetlevelet 2019. január 14-én az elsőfokú bíróságnál nyújtotta be, erre hivatkozott a M.-i J. 7.P.20.105/2019. számú eljárásában a 2019. március 14-i beadványban és mellékelte az elsőfokú bíróságnál benyújtott keresetlevél másolatát. Megsértette az elsőfokú bíróság a 1952. évi Pp. fellebbezésben idézett 75. §-ának (3), 78. §-ának (1) és 80. §-ának (2) bekezdéseit, illetőleg a R. 3. §-ának (6), a munkadíj mérséklésével kapcsolatos rendelkezését is. Kérte a 2020. október 9-i keltezésű beadványában, hogy annak költsége megtérítésére kötelezzék az alpereseket a per eldöntésére tekintet nélkül (615 Ft postai és nyomtatási költség és kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az elévülési kifogással kapcsolatos nyilatkozatokkal kapcsolatos költségeiket maguk állják az 1952. évi Pp. 80. §-ának (2) bekezdése alapján. A 2019. január 14-én benyújtott kereset tartalmazta ugyanis, hogy az 1952. évi Pp. 132. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással a korábbi keresetlevél jogi hatályainak fenntartásával nyújtotta be a keresetlevelet. Az I. és II. rendű alperesek átvették a korábbi keresetlevelet idézés kibocsájtása nélkül elutasító első- és másodfokú végzéseket, így nem fogadható el az a nyilatkozatuk, hogy nem volt tudomásuk a részükre kézbesített iratok alapján a bíróság előtti igényérvényesítésről. Az 1959. évi Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése alapján a követelés bírósági úton való érvényesítése megszakítja az elévülést. A 2020. szeptember 8-i tárgyalás nagy részén az elévüléssel kapcsolatos hivatkozásokra nyilatkoztak, amely alaptalan volt, ezzel felesleges költségeket okoztak, amelynek megtérítését nem kérhetik, ugyanakkor a felperes a per eldöntésére való tekintet

nélkül kéri az ebből eredő költségei megtérítését. Ez alapján kéri a perköltség körében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetőleg kéri a perköltség csökkentését is erre tekintettel. Az I. rendű alperes képviselője nem jelent meg az első, 2020. június 23-i tárgyaláson, és ellenkérelmet sem nyújtott be, ezért bírósági meghagyással marasztalták. Az I. rendű alperes ezzel felesleges költségeket okozott, amelyet pernyertesség esetén sem kérhet. Kéri ezért az I. rendű alperes részére történő perköltségben való marasztalás megváltoztatását, és annak megállapítását, hogy az I. rendű alperes a bírósági meghagyással kapcsolatos ügyvédi munkadíjból álló költségét maga állja a per eldöntésére tekintet nélkül. Az alperesek részére megállapított perköltség eltúlzott, nem áll arányban a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel. Az I. és II. rendű alperesek 1 tárgyaláson jelentek meg 2020. szeptember 8-án, 1 beadványt adtak be. A II. rendű alperes 2020. június 17-i beadványa és az I. rendű alperes 2020. július 23-i beadványa majdnem teljesen megegyezik, így nem jelentett két külön ügyvédi munkát annak megírása. A II. rendű alperes képviselője jelent meg a 2020. június 23-i tárgyaláson, az 1952. évi Pp. 75. §-ának (3) bekezdése alapján mivel személyesen járt el, részére munkadíj nem állapítható meg. A pertárgy értéke alapján is eltúlzott az I. rendű alperesnek megállapított 43 750 Ft egy tárgyaláson való megjelenésre és egy beadvány alapján, amely majdnem teljesen megegyezik a II. rendű alperes által korábban, 2020. június 17-én benyújtott beadvánnyal. Ezért is kéri az I. rendű alperes részére megállapított perköltség csökkentését. A fellebbezésben kérte az ítélet kiegészítését is az elévülési kifogással kapcsolatos költségek viseléséről való döntés körében. Sérelmezte, hogy bár az ítélet tartalmazza, hogy a jogi képviselővel nem rendelkező fél perorvoslati kérelmét hivatalból elutasítják, az ítélet nem tartalmazott erre vonatkozó jogszabályi hivatkozást, de az 1952. évi Pp. fellebbezésben ismertetett 73/B. §-a (2) bekezdésének a) pontján és 73/B. §-ának (3) bekezdésén alapuló tájékoztatás sem. A fellebbezést kiegészítve nyomatékosította, hogy nem megfelelő értékelés, hogy ne lenne kárként értékelhető az alperesek által okozott 275 000 Ft többletkiadás. Az alperes az általa becsatolt költségjegyzék szerint a M.-i V.-i B. 5.P.22.075/2006. számú eljárásban 2006. június 15-én megtartott tárgyalásra vonatkozóan is kért ügyvédi munkadíjat, amely eljárás a P.23.011/2006. számon folytatódott. A „közös nyilatkozat megbízási szerződésről” irat azt tartalmazza azonban, hogy a M.-i V.-i B.-on 5.P.23.011/2006. számon folyamatban lévő eljárás vonatkozásában áll fenn megbízási szerződés. A 2015. december 9-i keresete pedig tartalmazza, hogy az I. rendű alperes kárt okozott az alapügyben tett nyilatkozataival és eljárásával. Nem volt konkrét felhívás a bíróságtól, hogy milyen kiegészítés, pontosítás szükséges. A M.-i V.-i B. 5.P.22.075/2006., majd P.23.011/2006. számú eljárásaiban az alperesnek alaptalan kérelmei, nyilatkozatai voltak. Elévülésre hivatkozott, az eljárás szünetelését, felfüggesztését, a per megszüntetését kérte. Ez utóbbit a 2006. november 14-i tárgyaláson elutasították. Az I. rendű alperes képviselője a tárgyalásokon és a beadványaiban előadott alaptalan kérelmei után is óradíj alapján kért ügyvédi munkadíjat, amelyek nem a célszerű és jóhiszemű pervittel kapcsolatos költségek az 1952. évi Pp. 75. §-ának (1) és 80. §-ának (2) bekezdései alapján. Az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 141. §-ának fellebbezésben idézett (2) bekezdését. Az 1/2009. PK vélemény 9. pontja alapján a bíróságnak tájékoztatni kell a felet az 1952. évi Pp. 141. §-ának (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményről. Megsértette az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. 3. §-ának fellebbezésben idézett (6) bekezdését. Nem tájékoztatták arról, hogy a bíróság milyen iratokat szerzett be az ügyben, és nem biztosított a csatolt iratokra vonatkozóan megfelelő időt a nyilatkozatra. Az elsőfokú bíróság megsértette az 1952. évi Pp. 124. §-a (4) bekezdésének a) pontját; a (3) bekezdésben foglaltak szerint a bíróság intézkedései különösen a következők: iratok beszerzése más hatóságtól vagy szervezettől. Hivatkozott arra, hogy kérte a 2020. február 17-i beadványában, hogy csatoltassák be az I. rendű alperessel GT-74/2012. számú eljárás iratait, a bíróság azonban azt nem szerezte be. A fellebbezésben kérte az ítélet [3], [7], [11] és [18] bekezdéseinek javítását is: a jogerős

ítéletben 381 250 Ft megfizetésére kötelezték; a másodfokú perköltséget nem a megállapodás, hanem a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján számították; a 2009. április 23-i dátumú irat a „Közös nyilatkozat megbízási szerződésről” című irat volt; az I. rendű alperes 2018. december 1-jén vette át a korábbi keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása tárgyában hozott másodfokú határozatot; az alperesektől egyetemlegesen kérte a vagyoni kár megfizetését.

[15] Az I. és II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását.

[16] A felperes fellebbezésben kérte a Debreceni Ítéltábla kizárását, amelyet a Kúria megtagadott a Pkk.III.24.864/2021/2. számú végzésével.

[17] A fellebbezés megalapozatlan.

[18] Az elsőfokú bíróság részben javította ki az elsőfokú ítéletet a felperes kérelme alapján (42. sorszámon végzéssel kijavított 36. sorszámú végzés). Az ítéltábla ugyanakkor annyiban korrigálta a tényállást a fellebbezésben helytállóan hivatkozottak alapján, hogy az ítéltábla a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú perköltséget az alapügyben hozott jogerős ítéletben. Emellett bár a felperes az iratoknak megfelelően hivatkozott arra is, hogy az I. rendű alperes 2018. december 1-jén vette át a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2.Pkf.21.540/2018/2. számú, a korábbi keresetlevelet idézés kibocsátás nélkül elutasító jogerős végzését, ennek a fellebbezési eljárásban nem volt érdemi jelentősége, mivel fellebbezéssel nem támadták az elsőfokú ítélet elévülési kifogással kapcsolatos indokolását. Az ítéltábla továbbá az alapügy iratai alapján kiegészítette a tényállást az alapügyben hozott jogerős ítéletet követő felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletre nézve.

[19] Az elsőfokú bíróság mindazonáltal feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és helytálló következtetésre jutott a kereset megalapozatlanságát illetően. Döntésének indokaival az ítéltábla egyetértett, amelyet csupán a fellebbezésben foglaltak miatt pontosít és egészít ki az alábbiak szerint.

[20] Az elsőfokú bíróság a fellebbezés hivatkozásától eltérően nem kizárólag az alapügyben hozott ítéletek alapján állapította meg a tényállást, hiszen egyrészt eleve utalt az alapügy peranyag részét képező irataira, másrészt az alapügyben hozott ítéleteken kívül egyetlen a jelen per szempontjából érdemi eljárási mozzanatként utalt a megbízási szerződésre vonatkozó irat becsatolására és tartalmára. Bár az elsőfokú bíróság az 1952. évi Pp. 3. §-ának (6) és 192. §-ának (5) bekezdéseiben foglaltak ellenére külön nem értesítette a tárgyalásról távollévő felperest, hogy az alapügy iratai a per anyagának részét képezik, ez nem volt a per érdemét érintő szabálysértés. A felek ugyanis ennek hiányában is becsatolták a vagyoni kárigény szempontjából jelentőséggel bíró valamennyi iratot: a jogerős ítéletet és a megbízási szerződésre vonatkozó iratot.

[21] Ezen iratokon kívül pedig a vagyoni kárigény elbírálása szempontjából semmilyen további a fellebbezésben is hiányolt irat megismerése nem volt szükséges, mint

ahogy a fellebbezés érvelésével szemben további bizonyítás sem. Ugyanígy a felperes személyhez fűződő jogának sérelmére alapított keresetei sem igényeltek további bizonyítást. Az elsőfokú bíróságnak ugyanis valamennyi kereseti kérelem körében a rendelkezésre álló okiratok alapján jogkérdésben kellett állást foglalnia.

[22] Az alapügyben a felperest terhelő perköltséggel összefüggő kártérítési igény körében szükséges annak hangsúlyozása, hogy a perben nem azt kellett elbírálni, hogy a felperest számtanilag érte-e többletkiadás a megbízási szerződés becsatolásának függvényében, illetőleg hogy az I. rendű alperes az alapügyben mikor milyen összegben tartott igényt perköltségre. Részben az elsőfokú ítélet helytálló indokai szerint ugyanis mivel a jogerős ítélet jogszabályszerűségét az arra hivatott alapügyben nem sikerült megdönteni (a Legfelsőbb Bíróság hatályában fenntartotta a jogerős ítéletet), a jogerős ítélet volt az, amely a perköltséget esedékessé téve jogszerűnek minősítette az I. rendű alperes megbízási szerződésre alapított igényét.

[23] Az 1959. évi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni; mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

[24] A jogerős ítéleten alapuló fizetési kötelezettség mint kiadás pedig nem jogellenes. Az alapügyben történt marasztalás az 1952. évi Pp. 79. §-a (1) bekezdésének 1. mondatán alapult, amely szerint a bíróság a perköltség összegét a fél által előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg. Az pedig, hogy az alapügyben eljáró bíróságok a megbízási szerződésre vonatkozó irat becsatolásán kívül (a felperes indítványa ellenére) nem találták szükségesnek a megbízási szerződés becsatolását, nem teszi jogellenessé az alperesi magatartást. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy bár a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az alapügyben (mint ahogy a jelen perben sem) nem csatolták be a megbízási szerződést, a felek ezzel kapcsolatos közös nyilatkozata a tartalma szerint a szerződésük megerősítésére vonatkozó, szerződéses hatállyal rendelkező nyilatkozat, amely tartalmazza az arra vonatkozó egybehangzó nyilatkozatukat [1959. évi Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdései], amelyben megerősítik az ügyvédi megbízási szerződésre vonatkozó lényeges feltételeket: a felek személyét, a szerződés tárgyát és a szerződés tartalmaként pedig a szolgáltatást és az ellenszolgáltatást).

[25] Mindezeknek ugyanakkor nem volt érdemi jelentősége az alábbiak alapján. A perköltség viseléséről és összegéről az alapügyben kellett dönteni az 1952. évi Pp. 77. §-a alapján. A felperes keresete pedig ténylegesen e döntés közvetett felülbírálatát (az alapügyben eljáró bíróság ezzel kapcsolatos mérlegelésének megváltoztatását) célozza. A perköltség körében hozott döntés véglegességét nyomatékosítja ugyanakkor az 1952. évi Pp. 79. §-ának (2) bekezdése is, amely szerint a költségek utólagos felszámításának helye nincs. Az 1952. évi Pp. 215. §-a értelmében továbbá a főkövetelés járulékai (így pl. a kamat és a költség) is az érdemi döntés korlátai közé esnek (kiváltképp ha pl. a kereset leszállítását követően kizárólag a perköltség viselése képezi a kereset tárgyát). Bár a felperes nem perköltség (perköltség visszatérítése) címén, hanem kártérítésre alapítottan terjesztette elő keresetét, ezért ebben az értelemben nem lehetett szó ítélt dologról (így nem volt helye a per részbeni megszüntetésének sem), azonban nem mellőzhető annak figyelembevétele, hogy a felek között jogerős ítéletet hoztak az I. rendű alperesi perköltség jogszerűségének és megalapozottságának tárgyában is. Az 1952. évi Pp. 229. §-ának (1) bekezdése szerint pedig a

keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). Ez alapján a felperes kártérítés jogcímén sem tehet vitássá az e vonatkozásban már jogerősen elbírált jogot.

[26] Mindezek miatt a felperes egyik vonatkozó fellebbezési érvelésének és elmaradt bizonyítási indítványának sem volt jelentősége (pl. többletkiadás, felróhatóság, alapügyben változó alperesi nyilatkozatok, eredménytelen alperesi indítványok kérdése, eredeti szerződés léte/tartalma), mint ahogy annak az egyébként helytálló hivatkozásának sem, hogy a jogerős ítéletben az I. rendű alperes javára kötelezték perköltség viselésére.

[27] Az emberi méltósághoz való jog megsértése és a nem vagyoni kártérítés körében pedig az elsőfokú ítélet helytálló indokai közül, illetőleg azok mellett annak hangsúlyozása szükséges, hogy az I. rendű alperes iratok megismerésével kapcsolatos esetleges jogszabálysértése önmagában nem jelenti a személyhez fűződő jogok megsértését. Valamely eljárási jog ugyanis nem minősül személyhez fűződő (vagy személyiségi) jognak még akkor sem, ha eljárási alapszóról van szó. Személyhez fűződő jognak csak a személyiség lényegi elemeinek védelmét szolgáló jogok tekinthetők; ezért az irat megismeréséhez való esetleges joga nem személyhez fűződő jog, mivel nem a személyiség szabad kibontakozását, hanem eljárásjogi garanciát biztosít. Ahhoz többlettényállási elemként szükséges lett volna, hogy az I. rendű alperes kifejezetten a felperes személyiségének lényegét alkotó valamely tulajdonsága miatt nem tartotta be az eljárási szabályokat, amelyet a felperes sem állított.

[28] A személyhez fűződő jog megsértése csak többlettényállás esetén állapítható meg, azaz ha a fél személyhez fűződő jogai külön is sérelmet szenvednek. Önmagában ilyen jogsértés esetén pedig jogszabály – mint a 2017. december 31-ig hatályos 1952. évi III. törvény 2. §-ában szabályozottak – csak kivételesen biztosít igényérvényesítési lehetőséget. Így bár egy hatóság, bíróság vagy jogi személy intézkedése okozhat jogsértést és érdeksérelmet, az egyben nem jelenti automatikusan a személyiségi jogok megsértését is. A kereset teljesíthetőségének feltétele lett volna ezért az is, hogy a felperes emberi méltósága (1959. évi Ptk. 76. §) valóban sérüljön, mivel az iratok megismerésének elmaradása őt valamilyen megalázó, embertelen stb. helyzet elé állította. Az emberi méltóság megsértése ugyanis akkor valósul meg, ha a személyt emberi mivoltában megalázzák, méltatlan vagy hátrányos helyzetbe sodorják (EBH1999. 15.), vagy az emberi élethez méltatlan magatartás valósul meg, az emberi minőségét vonják kétségbe (BDT2020. 4152.). A felperes azonban ilyen állítást az elsőfokú bíróság 21.P.21.299/2019/6. számú végzésében adott felhívása ellenére sem tett a perben, hanem pusztán az I. rendű alperes esetleges jogszabálysértését azonosította – e többlettényállási elemek nélkül – a személyhez fűződő jogának megsértésével (21.P.21.299/2019/8. számú beadvány).

[29] Mindezek elbírálása azonban pusztán jogkérdésnek minősült, azaz nem igényelt bizonyítást, még az érintett iratok megtekintését sem. Mindezek miatt az ügy érdeme szempontjából annak sincs jelentősége, hogy az ezzel összefüggő kérelmét benyújtotta-e az I. rendű alperesnél, mivel tény- és jogállítási eleve alkalmatlanok voltak a kereset teljesítésére. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy az I. rendű alperes felperes által nem cáfolt nyilatkozata (24. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés) szerint a per során kiadta részére a kért iratokat. Mindezek kapcsán annak sem volt jelentősége, hogy a felperes (aki a

per egyik tárgyalásán sem vett részt) határidő hosszabbítását kérte, ugyanis az elsőfokú bíróságnak jogkérdésben kellett határoznia.

[30] Az a fellebbezési hivatkozás is alaptalan volt, hogy a bíróság más jogcímen is kötelezhette volna az I. rendű alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Az 1959. évi Ptk. elsőfokú ítéletben is hivatkozott 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest – egyebek mellett – a következő polgári jogi igényeket támaszthatja: kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A felperes azonban a fent rögzítettek szerint maga sem jelölt meg olyan többlettényállási elemet, amely bármely más személyhez fűződő jogának tényleges sérelmére engedett volna következtetni.

[31] A felperes fellebbezése megalapozatlan volt a perköltség körében is. Egyrészt alaptalanul hivatkozott arra, hogy bármely fél személyesen járt volna el a perben, hiszen mindkét alperes jogi képviselő részére adott meghatalmazást, amelyet nem befolyásol, hogy a II. rendű alperest tagja képviselte a 2020. június 23-i tárgyaláson.

[32] Az elsőfokú bíróság továbbá a R. alapján marasztalta a felperest a jogi képviselői munkadíjból álló perköltségben. Ez a II. rendű alperes esetében nem vitásan nem haladta meg a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján számítható ügyvédi munkadíjat. Ennek jogszabály szerinti meghatározása pedig nem igényelt külön indokolást az elsőfokú bíróság részéről, ugyanis ilyen kötelezettsége a R. 3. §-ának (6) bekezdése alapján kizárólag akkor van, ha ahhoz képest eltérő összegben rendelkezik e költségéről. Az ítéltábla ugyanakkor maga sem látott indokot a II. rendű alperes perköltségének leszállítására.

[33] Az elsőfokú bíróság azonban tévesen hivatkozott az I. rendű alperes esetében arra, hogy a személyhez fűződő jog megsértése miatt támasztott igény körében a R. 3. §-a – ténylegesen – (2) bekezdésének a) pontja alapján 600 000 Ft a pertárgy értéke. Ez ugyanis az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-a (3) bekezdésének b) pontja alapján kizárólag az illeték alapjára vonatkozóan irányadó. A R. 3. §-ának (3) bekezdése szerint ugyanis ha a (2) bekezdés szerinti eljárásban a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek az eljárást megelőző és a tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 5000 Ft, de legalább 10 000 Ft. Az elsőfokú bíróság által e vonatkozásban megítélt 30 000 Ft 6 munkaórának felel meg. Az I. rendű alperes képviselőjének pedig tanulmányoznia kellett egyrészt a felperes keresetlevelét (minimum 1 óra), majd a felek részéről becsatolt iratokat (minimum 1 óra), egyeztetnie kellett a neki meghatalmazást adó I. rendű alperessel (minimum 1 óra), meg kellett szerkesztenie ellenkérelmét (minimum 2 óra), továbbá részt vett egy 35 perces tárgyaláson, amelyen nemcsak elévülési kifogását tartotta fenn, hanem egyéb nyilatkozatot is tett (1 megkezdett tárgyalási óra). Mindezek – nem számítva az adminisztrációval szükségszerűen felmerülő időszükségletet – legalább 6 munkaórát tesznek ki, amely indokolásbeli pontosítás mellett az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség nem eltűnt.

[34] A fellebbezés alaptalan volt az elévülési kifogással kapcsolatos költségek körében is. Tény, hogy az elsőfokú ítélet az I. és II. rendű alperesek teljes pernyertességére történő – megalapozott – hivatkozás mellett nem tartalmazott ezzel összefüggő külön

indokolást, amelyet az ítéltábla az alábbiak szerint egészít ki. A pernyertesség és annak mértéke, ez alapján pedig a perköltség viselése az 1952. évi Pp. 77-83. §-ai alapján főszabály szerint független attól, hogy a fél valamely perbeli állítása, hivatkozása, védekezése esetlegesen megalapozatlan volt. A pernyertesség mértéke ugyanis a kereset és ezzel szemben az ellenkérelem (jelen esetben a kereset elutasítását kérő nyilatkozat) megalapozottságának / megalapozatlanságának mértéke (ennek részeként a követelés eltűzött volta). A kereset elutasítását célzó sikeres ellenkérelem azonban akkor sem eredményez pervesztességet, ha nem valamennyi hivatkozása megalapozott, hanem akár csak az, hogy a kereset megalapozatlan. E főszabály alóli kivételt jelent az 1952. évi Pp. felperes által hivatkozott 80. §-ának (2) bekezdése. Ehhez képest azonban az I. és II. rendű alperesek egyrészt nem okoztak többletköltséget a felperesnek, hiszen az állítása szerint 615 Ft (posta és nyomtatási) költséggel járó 27. sorszámú beadványában nemcsak az elévülési kifogás körében tett előadást, hanem abban attól függetlenül kérte a 2020. október 20-ra tűzött tárgyalás távollétében történő megtartását is. E nyilatkozatával pedig önmagában felmerült posta- és nyomtatási költsége. Az alperesi perköltség oldaláról nézve pedig az alperesek nem perbeli cselekményt (pl. tanúkihallgatás) végeztek sikertelenül, hanem a 100%-ban eredményes ellenkérelmük részeként tettek alaptalan hivatkozást (pl. a 2020. szeptember 8-i tárgyaláson az elévülési kifogás mellett egyéb nyilatkozataikat is megtették, szemben a tárgyalásról távolmaradó felperessel). Az elsőfokú bíróság pedig – az indokolás fentiek szerinti pontosításával – az I. és II. rendű alpereseket a R. (azaz jogszabály) szerint megillető perköltséget állapította meg, ezt meghaladó ügyvédi munkadíjat nem, amely függetlenül az elévülési kifogás megalapozatlanságától ilyen összegben terheli a felperest. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a 39. sorszámú végzésével elutasította a felperes ítélet ezzel összefüggő kiegészítése iránti kérelmét, amelyet az ítéltábla helybenhagyott a Pkf.I.20.178/2021/7. számú végzésével.

[35] A fellebbezés nem volt megalapozott a mulasztása miatt az I. rendű alperessel szemben kibocsátott bírósági meghagyással összefüggő perköltség körében sem. Az I. rendű alperes ugyanis mulasztásától függetlenül is előterjeszthette volna ellenkérelmét, amelyet idézése alapján az egyszeri tárgyalási jelenléte során nyilatkozataival megerősíthetett / kiegészíthetett, így valójában többletköltség ezzel nem merült fel.

[36] Az elsőfokú bíróság elmulasztott azonban rendelkezni a bírósági meghagyással szemben előterjesztett ellentmondás miatt felmerült 18 000 Ft illetékről. Ezt ugyanakkor az I. rendű alperes illetékmentessége miatt ugyancsak az állam viseli a Kmr. 14. §-a alapján, ezért az ítéltábla ennyiben korrigálta az elsőfokú ítélet vonatkozó megállapítását az 1952. évi Pp. 253. §-a (3) bekezdésének 2. mondata alapján.

[37] A fellebbezés tényszerűen utalt továbbá arra, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazott a kötelező jogi képvisellel összefüggő külön indokolást, a felperes azonban ennek hiányában is előterjesztette fellebbezését jogi képviselője útján.

[38] Az ítéltábla a kifejtett okok alapján – az állam által viselt illeték összegének pontosításával – helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

[39] A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I. és II. rendű alperesek jogi képviselői munkadíjból álló perköltségét. Az ítéltábla azonban ennek összegét a R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, a személyhez fűződő jogok megsértése körében a (3) bekezdése és az (5) bekezdése alapján számítható összegtől eltérően a (6) bekezdés alapján mérsékelt, személyenként 5000 Ft összegben állapította meg a fellebbezés tanulmányozásához szükséges 1 óra és az (ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérő) ellenkérelem előterjesztéséhez szükséges 1 óra munka figyelembevételével.

[40] Az állam a felperes teljes személyes költségmentessége miatt viseli a fellebbezési illetéket a Kmr. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján.

Debrecen, 2021. október 26.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró